

Geachte,

Provinciale staten, gedeputeerde staten en andere aanwezigen. Allereerst dank dat ik hier aanwezig mag zijn om in te spreken. Mijn naam is Thomas Vink en ik sta hier vandaag niet voor mijzelf maar voor mijn ouders die mij hebben gevraagd om voor hen het woord te doen. Wij wonen als gezin van 5 leden op Hogevaart 91 in Sprang-Capelle, een prachtige woonboerderij midden in het Natuurgebied Westelijke Langstraat. De grond gebruiken wij voor het hobby-matig houden van paarden.

Dat ik hier moet staan om mijn ouders te vertegenwoordigen had ik zelf nooit kunnen bedenken. Mijn beide ouders zijn namelijk niet bang om van zich te laten horen en voor hun belangen op te komen. Het was voor mij dan ook een schok dat ze deze inspraak zelf niet meer durfden te doen. Waarom dan niet? Ze zijn het vertrouwen in de provincie kwijt, ze zijn bang om zelf nog maar iets verkeerd te zeggen, ze zijn bang dat hun woorden weer uit verband worden getrokken. Het hele proces rondom de onderhandelingen heeft een zeer grote impact op hen gehad.

Ik sta hier namens mijn ouders om u als provinciale staten te verzoeken nog niet in te stemmen met het onteigeningstraject. Het voorafgaande proces tussen de provincie en mijn ouders is namelijk ontzettend slecht en betreurenswaardig verlopen. Op 19 januari 2018 vond het allereerste gesprek plaats tussen uw vertegenwoordiger en mijn ouders. Het doel van dit gesprek was om over en weer inzage te krijgen in elkaars wensen op het gebied van grondverwerving. Tijdens het gesprek kwamen er kaarten op tafel en werd er met allerlei termen gegooid waar mijn ouders nog nooit van hadden gehoord, PIP, PAS, etc. Mijn ouders hebben gevraagd om een schriftelijk verslag om alle info nog eens goed na te lezen. Uw vertegenwoordiger gaf aan dat mijn ouders later nog uitgebreid zouden worden geïnformeerd en dat ze zeker een schriftelijk verslag van dit gesprek zouden krijgen. Ze zijn echter nooit gekomen want in een later stadium ontkend de vertegenwoordiger deze belofte en geeft daarbij aan dat mijn ouders zouden liegen en de gesproken woorden zouden verdraaien. Bij de afsluiting van het eerste gesprek geeft de vertegenwoordiger tevens aan dat als er over een tijdje meer informatie beschikbaar zou zijn, hij op korte termijn een nieuwe afspraak zou inplannen.

De korte termijn en dat tijdje duren maar liefst ruim 16 maanden! 16 maanden lang was het stil. Het gaf mijn ouders zelfs goede moed, het zal te maken hebben met het aanpassen van onze wensen dachten mijn ouders. Maar na die stilte kwam er dan eindelijk een telefoontje. Via een telefoongesprek werd mijn vader medegedeeld dat de grens al een stuk verder naar voren zou komen te liggen dan naar wat er eerder besproken was. Mijn vader schrok en sputterde tegen. Hierbij zei uw vertegenwoordiger: "Helaas, helaas, maar zo ligt het nu eenmaal. Als u er niet aan meewerkt dan gaan we wel over tot onteigening. Ik zie voor u weinig ruimte meer, maar ik wil graag met u in gesprek." Mijn vader wist niet wat hem overkwam, maar één ding werd daar zeker. Nu waren mijn ouders zeker strijdbaar. Dit kan en mag niet kloppen!

Dit geeft u een korte impressie waarom het proces wat uw vertegenwoordiger met mijn ouders heeft doorlopen volledig is misgelopen. De uitspraken van mijn ouders werden verdraaid, afspraken werden niet nagekomen en zo gaat de lijst nog wel even door. Mijn ouders hebben alles gedaan wat ze konden, maar door het systematisch veranderen van woorden, verleggen van de grens, niet nakomen van afspraken en het in het nauw drijven met dreigementen zoals onteigening is naar mening van mijn ouders een eerlijk en goed onderhandelproces niet van de grond gekomen.

Toen het proces begon hadden mijn ouders goede hoop op een redelijke uitkomst. Voor alle duidelijkheid, mijn ouders staan zeker niet negatief tegenover de ontwikkelingen. Ze hebben er

begrip voor en zouden er graag in een fatsoenlijk, eerlijk en goed proces aan mee willen werken. Mijn ouders hechten eraan dat ik benoem dat het geen kwestie is van financieel gewin, maar van woongenot en van het krijgen van recht. Deze mogelijkheid is hen door deze manier van onderhandelingen in zijn geheel ontnomen. Mijn ouders zijn veel te laat, veel te weinig en vaak slecht in het proces meegenomen. Dat moet anders kunnen. Mijn ouders voelen zich niet gehoord en zeker niet serieus genomen. Het is zaak dat de provincie goed informeert en dat de belangen van mijn ouders serieus worden meegewogen, dat is naar mening van mijn ouders niet het geval en daarom zijn ze het vertrouwen in de provincie volledig kwijt.

Nu zijn we helaas al zo ver dat u als provinciale staten een besluit moet gaan nemen of u over wil gaan tot onteigening. In de ogen van mijn ouders had dat nooit zo ver moeten komen. Zij geloven er heilig in dat als er door de provincie een goed en eerlijk onderhandelproces had plaats gevonden er dan nu al een oplossing was gevonden.

Mijn ouders zouden u dan als provinciale staten ook willen verzoeken om nog niet over te gaan tot onteigening, maar het proces en de onderhandelingen opnieuw te starten en samen met mijn ouders en andere gedupeerden van deze manier van onderhandelen te gaan kijken naar een goede oplossing. Oplossingen waren namelijk mogelijk, maar zijn nu onmogelijk gemaakt. Er is nog zoveel meer te vertellen, maar omwille van de tijd moet ik het hierbij laten.

Hartelijk dank voor uw aandacht,

Namens mijn ouders,

Thomas Vink